

Báger Gusztáv

Az évek lázadása

Alexa Károlyoknak

Felfelé húztak izmos évek –
ma nyomnak lélektelenségek.

Mellettünk oszlopként állt barát.
Elvesztette hamar két lábát.

Illatunk vad orrán terjedt tova,
létezését titkolta szoba.

Szemeink karikát futottak,
sose lett vége görcs utaknak.

Fülben óriás dobot vertek –
suttogásra tértek át csendben.

Torlódtak az idegen szavak,
külhonban magyarul szólaltak.

Kínlódást tovább nem tűrnek –
szikráznak pozitív közügyek.

Az ember mint falevél

A levelek belepik, zizegnek a fák,
mint embertest körül az infó csatornák.
A fénylő zöldek tavasz-nyáron virulnak,
színtelen hírek éjjel-nappal zúdulnak.

Amikor kinyílik illata a földnek,
a zöldek örökké csodákkal özönlének.
A színtelen szívtelenek döfnek folyton –
az ember rongálja magát horizonton.

Ember! Tanuld újra a természet színét,
biztosabb az együttlét, mint a kinti tél.
Ne háborúzz állandóan és örökké –
újulj meg a zöldben, de hosszabb időnként.

Reggeli óda

Amikor fölúszik a sárga ömlés,
átfesti a családi hajlékokat,
ahogy ébredő szemem rajtuk pihen,
a lét csodálata tölti el szívem.

A kibontakozást vele figyelem,
minden kitör örökké kezdő létbe:
anyák, apák, iskolások és szinglik,
közülük néhány siető biciklin.

Majdan a tengerek vízében úsznak.
Kinek nincsen már tartó szilárd váza,
hullámmal csavarodik ide-oda –
pihenni örök mozgásban van joga.